

مهلا گلزارده روزنامه‌نگار

فیلم‌سازی‌ها متوقف، بدون شک لاق‌زا چند سال می‌شود تا اولین فیلم در نیم‌جهان واقعیت پیدا کند و همچنان نگران تأمین سبد محصولات فرهنگی مخاطبان نبود. حتی کسانی که شغل‌شان فیلم دیدن است و در کار حرفه‌ای‌شان بسیار حرفه‌ای و سخت‌کوش هستند، فیلم‌های بسیاری زیادی هست که هنوز ندیده‌اند. اتفاقا قبل از شیوع کرونا بحث درباره اینکه میزان تولیدات سینمایی باعث شده تا شکوه و جلال سینما از بین برود، در نظر نه‌های مربوط به سینمای قرن بیستم ویکم مطرح بود. این وضع باعث می‌شود بعضی از آثار خوب و جذاب در میان انبوهی از فیلم‌ها گم بشوند، در ایران هم میزان تولیدات سینمایی از ظرفیت آن کشور بسیار بالاتر است. فیلم‌هایی که در دیوژی اثران یافته‌اند، تا مدت‌ها خواهند توانست بدون تولیدات جدید، اثران‌های جدید را تأمین کنند. اما اگر تولید متوقف شود، چه کسی پاسخگوی نیاز معیشتی افرادی خواهد بود که از این راه ارتزاق می‌کنند؟ چه رستوران‌ها در ابتدای شیوع کرونا و متوقف شدن این پروژه‌های فیلم‌سازی، این تغییر را به کار برد که ستاره‌ها نهایتاً به ویدئوهای خود عقب‌نشینی می‌کنند. اما کارگران فیلم‌ها، آنهایی هستند که از این وضع ضرر خواهند کرد. قطعا تنها راه ممکن این است که چه‌چنین افرادی توسط دولت تأمین مالی بشوند و لاق‌زا مدتی بدون وقفه در خانه بمانند تا زنجیره انتقال این ویروس قطع شود، بدون تعارف دولت فعلا نهنها چنین وقفه‌هایی ندارد، بلکه نشان داد اصرا را کاهانه‌ای روی برقرار شدن مجدد روند تولید و عادی شدن شرایط بازار، در گفت‌وگوهای که برای این گزارش انجام شد، انشاده‌های دقیق و مستندی به این رفتار دولت شده است و غیر از آنها، گفت‌وگو روزنامه «فرهنگستان» با محمد مهدی طباطبائی نژاد در ۱۹ در روزنهمه ۱۳۹۹ هم بطور علنی منتشر و دروشن می‌گردد. روزنامه «فرهنگستان» که گزارش‌های متعدّدش درباره نسبت سینما و راه‌ها بارها به این بخش از گفت‌وگو با طباطبائی نژاد ارجاع داده است که او گفته بود: «خیلی‌ها احتمال می‌دهند فضای استقبال مردم از سینماها بعد از اجزای کار دنیا همانند چین شود. در چین چند روزی بعد از اینکه سال‌های سینما باز شد و حتی برای خانواده‌ها رایگان شد ولی باز هم از طرف مردم استقبال صورت نگرفت؛ اما آن چیزی که جامعه‌شناسان ما تکرار می‌کنند و در صورت وقوع آن دیده‌اند؛ تحلیلی متفاوت از این چیزی است. مردم ما به دلیل این مدتی که در خانه بوده‌اند با فعالیت و حضور جمعی بیرون از خانه مواجه‌اند. رفتارشان بطور دیگری است. احتمالاً یکی از جاهایی که از این آثر بزرگ‌تر شده مردم می‌شود، سینماست و گمان می‌کنم در صورتی که شرایط فضای ایجاد شود، سینماها مجدّد مورد استقبال قرار گیرند و البته طبیعی نیست شورای صنفی نمایش و مجموعه سازمان سینمایی هم باید برای آن اقدام فیلم‌های مناسبی ابداع و پخش کنند. در صورت بازگشایی مجدد سینما فیلم‌هایی که اثران می‌شوند، فیلم‌هایی باشند که نمایل مخاطب به مراجعه‌کننده به سینما رافراهم کنند. من فکر می‌کنم با مشقکی که پس از بازگشایی سینما همچنان می‌روفت باشد، مواجهه نمی‌شویم. چین هم برنامه‌ریزی درستی نداشت، یعنی یا دو فیلم پرفروش سینماها را

باز نکرد که به مردم علامت بدهد، اتفاق خوبی افتاده است. شما وضعیت روانی جامعه ما را در نظر بگیرید، مردم ما که چندماه در خانه مانده‌اند، وقتی بیرون می‌آیند و بداندند وضعیت ایمن است و بخواهند فعالیت اجتماعی انجام دهند، به کجا می‌روند؟ باید به پارک، رستوران و سینما بالاست و هم محفنه فیلم‌سازی به‌شمار می‌آیند. چنین وضعی می‌شود که در یک کلام باید سال‌ها تعطیل می‌شد و میزان تولید اکتان کم‌متناسب با چنین بشر اطفی باشد یا نیمه‌ایامه است؛ اما متأسفانه دیدیم که بسیاری عوامل سینما سر جای خودش باقی ماند. شرایط عجیبی پیش آمده است. فیلم‌های سینمایی در سکوت خسری جلوی دوربین می‌روند و عوامل‌شان بطور گروهي منتلا به کوید-۱۹ شده‌اند و اخیراً به این مهمی با اینکه خیلی‌ها از آن اطلاع دارند، در رسانه‌های رسمی منتشر نمی‌شود؛ چون هیچ کدام از عوامل از ترس بیکار شدن، جرأت تأیید رسمی آن را ندارند یا اجازه نمی‌دهند که خبر از قول آنها منتشر شود. اما چرا با اینکه تولیدات نخواستارند، همچنان بیکاری بین عوامل سینما پیدا می‌کند؟ پاسخ چنین پرسشی را بخواهیم، به‌مسائلی ریشه‌ای‌تر در سینمای ایران خواهیم رسید. این شبکه نمایش خانگی است که در شرایط حال حاضر، حتی بیشتر از دوران پیش از کرونا تولید دارد. یکی از عوامل سینما، تصویر گستر پاسارگاد را به‌عنوان سرمایه‌گذار تولید این مجموعه‌ها معرفی می‌کند و البته می‌گوید که برای هر دو پشت پرده این تولیدات هستند، در سینما اما تولیدات کمتر شده‌اند و در عین حال روند تولید متوقف نشده است.

اینکه به‌رغم وجود تولیدات بالا، چرا بین عوامل پشت دوربین سینمای بیکاری و مشکلات مالی پیدا می‌کند، به‌استخدام افرادی خارج از صنف در پروژه‌ها بر می‌گردد. بر وژه‌های ضعیف که کمترین معیارهای فنی را هم لحاظ نمی‌کنند، با عوامل غیرحرفه‌ای که جزه بستگان یا آشنایان صاحبان پروژه‌ها هستند، جلوی دوربین می‌روند و خرج و مخارج این پروژه‌ها با پول سالم و به نسبت بازگشت سرمایه ساخته نمی‌شوند، برای صاحبان آنها مهم نیست که این عوامل غیرحرفه‌ای در ۱۹ در روزنهمه ۱۳۹۹ هم بطور علنی منتشر و دروشن می‌گردد. روزنامه «فرهنگستان» که گزارش‌های متعدّدش درباره نسبت سینما و راه‌ها بارها به این بخش از گفت‌وگو با طباطبائی نژاد ارجاع داده است که او گفته بود: «خیلی‌ها احتمال می‌دهند فضای استقبال مردم از سینماها بعد از اجزای کار دنیا همانند چین شود. در چین چند روزی بعد از اینکه سال‌های سینما باز شد و حتی برای خانواده‌ها رایگان شد ولی باز هم از طرف مردم استقبال صورت نگرفت؛ اما آن چیزی که جامعه‌شناسان ما تکرار می‌کنند و در صورت وقوع آن دیده‌اند؛ تحلیلی متفاوت از این چیزی است. مردم ما به دلیل این مدتی که در خانه بوده‌اند با فعالیت و حضور جمعی بیرون از خانه مواجه‌اند. رفتارشان بطور دیگری است. احتمالاً یکی از جاهایی که از این آثر بزرگ‌تر شده مردم می‌شود، سینماست و گمان می‌کنم در صورتی که شرایط فضای ایجاد شود، سینماها مجدّد مورد استقبال قرار گیرند و البته طبیعی نیست شورای صنفی نمایش و مجموعه سازمان سینمایی هم باید برای آن اقدام فیلم‌های مناسبی ابداع و پخش کنند. در صورت بازگشایی مجدد سینما فیلم‌هایی که اثران می‌شوند، فیلم‌هایی باشند که نمایل مخاطب به مراجعه‌کننده به سینما رافراهم کنند. من فکر می‌کنم با مشقکی که پس از بازگشایی سینما همچنان می‌روفت باشد، مواجهه نمی‌شویم. چین هم برنامه‌ریزی درستی نداشت، یعنی یا دو فیلم پرفروش سینماها را

باز نکرد که به مردم علامت بدهد، اتفاق خوبی افتاده است. شما وضعیت روانی جامعه ما را در نظر بگیرید، مردم ما که چندماه در خانه مانده‌اند، وقتی بیرون می‌آیند و بداندند وضعیت ایمن است و بخواهند فعالیت اجتماعی انجام دهند، به کجا می‌روند؟ باید به پارک، رستوران و سینما بالاست و هم محفنه فیلم‌سازی به‌شمار می‌آیند. چنین وضعی می‌شود که در یک کلام باید سال‌ها تعطیل می‌شد و میزان تولید اکتان کم‌متناسب با چنین بشر اطفی باشد یا نیمه‌ایامه است؛ اما متأسفانه دیدیم که بسیاری عوامل سینما سر جای خودش باقی ماند. شرایط عجیبی پیش آمده است. فیلم‌های سینمایی در سکوت خسری جلوی دوربین می‌روند و عوامل‌شان بطور گروهي منتلا به کوید-۱۹ شده‌اند و اخیراً به این مهمی با اینکه خیلی‌ها از آن اطلاع دارند، در رسانه‌های رسمی منتشر نمی‌شود؛ چون هیچ کدام از عوامل از ترس بیکار شدن، جرأت تأیید رسمی آن را ندارند یا اجازه نمی‌دهند که خبر از قول آنها منتشر شود. اما چرا با اینکه تولیدات نخواستارند، همچنان بیکاری بین عوامل سینما پیدا می‌کند؟ پاسخ چنین پرسشی را بخواهیم، به‌مسائلی ریشه‌ای‌تر در سینمای ایران خواهیم رسید. این شبکه نمایش خانگی است که در شرایط حال حاضر، حتی بیشتر از دوران پیش از کرونا تولید دارد. یکی از عوامل سینما، تصویر گستر پاسارگاد را به‌عنوان سرمایه‌گذار تولید این مجموعه‌ها معرفی می‌کند و البته می‌گوید که برای هر دو پشت پرده این تولیدات هستند، در سینما اما تولیدات کمتر شده‌اند و در عین حال روند تولید متوقف نشده است.

اینکه به‌رغم وجود تولیدات بالا، چرا بین عوامل پشت دوربین سینمای بیکاری و مشکلات مالی پیدا می‌کند، به‌استخدام افرادی خارج از صنف در پروژه‌ها بر می‌گردد. بر وژه‌های ضعیف که کمترین معیارهای فنی را هم لحاظ نمی‌کنند، با عوامل غیرحرفه‌ای که جزه بستگان یا آشنایان صاحبان پروژه‌ها هستند، جلوی دوربین می‌روند و خرج و مخارج این پروژه‌ها با پول سالم و به نسبت بازگشت سرمایه ساخته نمی‌شوند، برای صاحبان آنها مهم نیست که این عوامل غیرحرفه‌ای در ۱۹ در روزنهمه ۱۳۹۹ هم بطور علنی منتشر و دروشن می‌گردد. روزنامه «فرهنگستان» که گزارش‌های متعدّدش درباره نسبت سینما و راه‌ها بارها به این بخش از گفت‌وگو با طباطبائی نژاد ارجاع داده است که او گفته بود: «خیلی‌ها احتمال می‌دهند فضای استقبال مردم از سینماها بعد از اجزای کار دنیا همانند چین شود. در چین چند روزی بعد از اینکه سال‌های سینما باز شد و حتی برای خانواده‌ها رایگان شد ولی باز هم از طرف مردم استقبال صورت نگرفت؛ اما آن چیزی که جامعه‌شناسان ما تکرار می‌کنند و در صورت وقوع آن دیده‌اند؛ تحلیلی متفاوت از این چیزی است. مردم ما به دلیل این مدتی که در خانه بوده‌اند با فعالیت و حضور جمعی بیرون از خانه مواجه‌اند. رفتارشان بطور دیگری است. احتمالاً یکی از جاهایی که از این آثر بزرگ‌تر شده مردم می‌شود، سینماست و گمان می‌کنم در صورتی که شرایط فضای ایجاد شود، سینماها مجدّد مورد استقبال قرار گیرند و البته طبیعی نیست شورای صنفی نمایش و مجموعه سازمان سینمایی هم باید برای آن اقدام فیلم‌های مناسبی ابداع و پخش کنند. در صورت بازگشایی مجدد سینما فیلم‌هایی که اثران می‌شوند، فیلم‌هایی باشند که نمایل مخاطب به مراجعه‌کننده به سینما رافراهم کنند. من فکر می‌کنم با مشقکی که پس از بازگشایی سینما همچنان می‌روفت باشد، مواجهه نمی‌شویم. چین هم برنامه‌ریزی درستی نداشت، یعنی یا دو فیلم پرفروش سینماها را

باز نکرد که به مردم علامت بدهد، اتفاق خوبی افتاده است. شما وضعیت روانی جامعه ما را در نظر بگیرید، مردم ما که چندماه در خانه مانده‌اند، وقتی بیرون می‌آیند و بداندند وضعیت ایمن است و بخواهند فعالیت اجتماعی انجام دهند، به کجا می‌روند؟ باید به پارک، رستوران و سینما بالاست و هم محفنه فیلم‌سازی به‌شمار می‌آیند. چنین وضعی می‌شود که در یک کلام باید سال‌ها تعطیل می‌شد و میزان تولید اکتان کم‌متناسب با چنین بشر اطفی باشد یا نیمه‌ایامه است؛ اما متأسفانه دیدیم که بسیاری عوامل سینما سر جای خودش باقی ماند. شرایط عجیبی پیش آمده است. فیلم‌های سینمایی در سکوت خسری جلوی دوربین می‌روند و عوامل‌شان بطور گروهي منتلا به کوید-۱۹ شده‌اند و اخیراً به این مهمی با اینکه خیلی‌ها از آن اطلاع دارند، در رسانه‌های رسمی منتشر نمی‌شود؛ چون هیچ کدام از عوامل از ترس بیکار شدن، جرأت تأیید رسمی آن را ندارند یا اجازه نمی‌دهند که خبر از قول آنها منتشر شود. اما چرا با اینکه تولیدات نخواستارند، همچنان بیکاری بین عوامل سینما پیدا می‌کند؟ پاسخ چنین پرسشی را بخواهیم، به‌مسائلی ریشه‌ای‌تر در سینمای ایران خواهیم رسید. این شبکه نمایش خانگی است که در شرایط حال حاضر، حتی بیشتر از دوران پیش از کرونا تولید دارد. یکی از عوامل سینما، تصویر گستر پاسارگاد را به‌عنوان سرمایه‌گذار تولید این مجموعه‌ها معرفی می‌کند و البته می‌گوید که برای هر دو پشت پرده این تولیدات هستند، در سینما اما تولیدات کمتر شده‌اند و در عین حال روند تولید متوقف نشده است.

اینکه به‌رغم وجود تولیدات بالا، چرا بین عوامل پشت دوربین سینمای بیکاری و مشکلات مالی پیدا می‌کند، به‌استخدام افرادی خارج از صنف در پروژه‌ها بر می‌گردد. بر وژه‌های ضعیف که کمترین معیارهای فنی را هم لحاظ نمی‌کنند، با عوامل غیرحرفه‌ای که جزه بستگان یا آشنایان صاحبان پروژه‌ها هستند، جلوی دوربین می‌روند و خرج و مخارج این پروژه‌ها با پول سالم و به نسبت بازگشت سرمایه ساخته نمی‌شوند، برای صاحبان آنها مهم نیست که این عوامل غیرحرفه‌ای در ۱۹ در روزنهمه ۱۳۹۹ هم بطور علنی منتشر و دروشن می‌گردد. روزنامه «فرهنگستان» که گزارش‌های متعدّدش درباره نسبت سینما و راه‌ها بارها به این بخش از گفت‌وگو با طباطبائی نژاد ارجاع داده است که او گفته بود: «خیلی‌ها احتمال می‌دهند فضای استقبال مردم از سینماها بعد از اجزای کار دنیا همانند چین شود. در چین چند روزی بعد از اینکه سال‌های سینما باز شد و حتی برای خانواده‌ها رایگان شد ولی باز هم از طرف مردم استقبال صورت نگرفت؛ اما آن چیزی که جامعه‌شناسان ما تکرار می‌کنند و در صورت وقوع آن دیده‌اند؛ تحلیلی متفاوت از این چیزی است. مردم ما به دلیل این مدتی که در خانه بوده‌اند با فعالیت و حضور جمعی بیرون از خانه مواجه‌اند. رفتارشان بطور دیگری است. احتمالاً یکی از جاهایی که از این آثر بزرگ‌تر شده مردم می‌شود، سینماست و گمان می‌کنم در صورتی که شرایط فضای ایجاد شود، سینماها مجدّد مورد استقبال قرار گیرند و البته طبیعی نیست شورای صنفی نمایش و مجموعه سازمان سینمایی هم باید برای آن اقدام فیلم‌های مناسبی ابداع و پخش کنند. در صورت بازگشایی مجدد سینما فیلم‌هایی که اثران می‌شوند، فیلم‌هایی باشند که نمایل مخاطب به مراجعه‌کننده به سینما رافراهم کنند. من فکر می‌کنم با مشقکی که پس از بازگشایی سینما همچنان می‌روفت باشد، مواجهه نمی‌شویم. چین هم برنامه‌ریزی درستی نداشت، یعنی یا دو فیلم پرفروش سینماها را

باز نکرد که به مردم علامت بدهد، اتفاق خوبی افتاده است. شما وضعیت روانی جامعه ما را در نظر بگیرید، مردم ما که چندماه در خانه مانده‌اند، وقتی بیرون می‌آیند و بداندند وضعیت ایمن است و بخواهند فعالیت اجتماعی انجام دهند، به کجا می‌روند؟ باید به پارک، رستوران و سینما بالاست و هم محفنه فیلم‌سازی به‌شمار می‌آیند. چنین وضعی می‌شود که در یک کلام باید سال‌ها تعطیل می‌شد و میزان تولید اکتان کم‌متناسب با چنین بشر اطفی باشد یا نیمه‌ایامه است؛ اما متأسفانه دیدیم که بسیاری عوامل سینما سر جای خودش باقی ماند. شرایط عجیبی پیش آمده است. فیلم‌های سینمایی در سکوت خسری جلوی دوربین می‌روند و عوامل‌شان بطور گروهي منتلا به کوید-۱۹ شده‌اند و اخیراً به این مهمی با اینکه خیلی‌ها از آن اطلاع دارند، در رسانه‌های رسمی منتشر نمی‌شود؛ چون هیچ کدام از عوامل از ترس بیکار شدن، جرأت تأیید رسمی آن را ندارند یا اجازه نمی‌دهند که خبر از قول آنها منتشر شود. اما چرا با اینکه تولیدات نخواستارند، همچنان بیکاری بین عوامل سینما پیدا می‌کند؟ پاسخ چنین پرسشی را بخواهیم، به‌مسائلی ریشه‌ای‌تر در سینمای ایران خواهیم رسید. این شبکه نمایش خانگی است که در شرایط حال حاضر، حتی بیشتر از دوران پیش از کرونا تولید دارد. یکی از عوامل سینما، تصویر گستر پاسارگاد را به‌عنوان سرمایه‌گذار تولید این مجموعه‌ها معرفی می‌کند و البته می‌گوید که برای هر دو پشت پرده این تولیدات هستند، در سینما اما تولیدات کمتر شده‌اند و در عین حال روند تولید متوقف نشده است.

اینکه به‌رغم وجود تولیدات بالا، چرا بین عوامل پشت دوربین سینمای بیکاری و مشکلات مالی پیدا می‌کند، به‌استخدام افرادی خارج از صنف در پروژه‌ها بر می‌گردد. بر وژه‌های ضعیف که کمترین معیارهای فنی را هم لحاظ نمی‌کنند، با عوامل غیرحرفه‌ای که جزه بستگان یا آشنایان صاحبان پروژه‌ها هستند، جلوی دوربین می‌روند و خرج و مخارج این پروژه‌ها با پول سالم و به نسبت بازگشت سرمایه ساخته نمی‌شوند، برای صاحبان آنها مهم نیست که این عوامل غیرحرفه‌ای در ۱۹ در روزنهمه ۱۳۹۹ هم بطور علنی منتشر و دروشن می‌گردد. روزنامه «فرهنگستان» که گزارش‌های متعدّدش درباره نسبت سینما و راه‌ها بارها به این بخش از گفت‌وگو با طباطبائی نژاد ارجاع داده است که او گفته بود: «خیلی‌ها احتمال می‌دهند فضای استقبال مردم از سینماها بعد از اجزای کار دنیا همانند چین شود. در چین چند روزی بعد از اینکه سال‌های سینما باز شد و حتی برای خانواده‌ها رایگان شد ولی باز هم از طرف مردم استقبال صورت نگرفت؛ اما آن چیزی که جامعه‌شناسان ما تکرار می‌کنند و در صورت وقوع آن دیده‌اند؛ تحلیلی متفاوت از این چیزی است. مردم ما به دلیل این مدتی که در خانه بوده‌اند با فعالیت و حضور جمعی بیرون از خانه مواجه‌اند. رفتارشان بطور دیگری است. احتمالاً یکی از جاهایی که از این آثر بزرگ‌تر شده مردم می‌شود، سینماست و گمان می‌کنم در صورتی که شرایط فضای ایجاد شود، سینماها مجدّد مورد استقبال قرار گیرند و البته طبیعی نیست شورای صنفی نمایش و مجموعه سازمان سینمایی هم باید برای آن اقدام فیلم‌های مناسبی ابداع و پخش کنند. در صورت بازگشایی مجدد سینما فیلم‌هایی که اثران می‌شوند، فیلم‌هایی باشند که نمایل مخاطب به مراجعه‌کننده به سینما رافراهم کنند. من فکر می‌کنم با مشقکی که پس از بازگشایی سینما همچنان می‌روفت باشد، مواجهه نمی‌شویم. چین هم برنامه‌ریزی درستی نداشت، یعنی یا دو فیلم پرفروش سینماها را

باز نکرد که به مردم علامت بدهد، اتفاق خوبی افتاده است. شما وضعیت روانی جامعه ما را در نظر بگیرید، مردم ما که چندماه در خانه مانده‌اند، وقتی بیرون می‌آیند و بداندند وضعیت ایمن است و بخواهند فعالیت اجتماعی انجام دهند، به کجا می‌روند؟ باید به پارک، رستوران و سینما بالاست و هم محفنه فیلم‌سازی به‌شمار می‌آیند. چنین وضعی می‌شود که در یک کلام باید سال‌ها تعطیل می‌شد و میزان تولید اکتان کم‌متناسب با چنین بشر اطفی باشد یا نیمه‌ایامه است؛ اما متأسفانه دیدیم که بسیاری عوامل سینما سر جای خودش باقی ماند. شرایط عجیبی پیش آمده است. فیلم‌های سینمایی در سکوت خسری جلوی دوربین می‌روند و عوامل‌شان بطور گروهي منتلا به کوید-۱۹ شده‌اند و اخیراً به این مهمی با اینکه خیلی‌ها از آن اطلاع دارند، در رسانه‌های رسمی منتشر نمی‌شود؛ چون هیچ کدام از عوامل از ترس بیکار شدن، جرأت تأیید رسمی آن را ندارند یا اجازه نمی‌دهند که خبر از قول آنها منتشر شود. اما چرا با اینکه تولیدات نخواستارند، همچنان بیکاری بین عوامل سینما پیدا می‌کند؟ پاسخ چنین پرسشی را بخواهیم، به‌مسائلی ریشه‌ای‌تر در سینمای ایران خواهیم رسید. این شبکه نمایش خانگی است که در شرایط حال حاضر، حتی بیشتر از دوران پیش از کرونا تولید دارد. یکی از عوامل سینما، تصویر گستر پاسارگاد را به‌عنوان سرمایه‌گذار تولید این مجموعه‌ها معرفی می‌کند و البته می‌گوید که برای هر دو پشت پرده این تولیدات هستند، در سینما اما تولیدات کمتر شده‌اند و در عین حال روند تولید متوقف نشده است.

اینکه به‌رغم وجود تولیدات بالا، چرا بین عوامل پشت دوربین سینمای بیکاری و مشکلات مالی پیدا می‌کند، به‌استخدام افرادی خارج از صنف در پروژه‌ها بر می‌گردد. بر وژه‌های ضعیف که کمترین معیارهای فنی را هم لحاظ نمی‌کنند، با عوامل غیرحرفه‌ای که جزه بستگان یا آشنایان صاحبان پروژه‌ها هستند، جلوی دوربین می‌روند و خرج و مخارج این پروژه‌ها با پول سالم و به نسبت بازگشت سرمایه ساخته نمی‌شوند، برای صاحبان آنها مهم نیست که این عوامل غیرحرفه‌ای در ۱۹ در روزنهمه ۱۳۹۹ هم بطور علنی منتشر و دروشن می‌گردد. روزنامه «فرهنگستان» که گزارش‌های متعدّدش درباره نسبت سینما و راه‌ها بارها به این بخش از گفت‌وگو با طباطبائی نژاد ارجاع داده است که او گفته بود: «خیلی‌ها احتمال می‌دهند فضای استقبال مردم از سینماها بعد از اجزای کار دنیا همانند چین شود. در چین چند روزی بعد از اینکه سال‌های سینما باز شد و حتی برای خانواده‌ها رایگان شد ولی باز هم از طرف مردم استقبال صورت نگرفت؛ اما آن چیزی که جامعه‌شناسان ما تکرار می‌کنند و در صورت وقوع آن دیده‌اند؛ تحلیلی متفاوت از این چیزی است. مردم ما به دلیل این مدتی که در خانه بوده‌اند با فعالیت و حضور جمعی بیرون از خانه مواجه‌اند. رفتارشان بطور دیگری است. احتمالاً یکی از جاهایی که از این آثر بزرگ‌تر شده مردم می‌شود، سینماست و گمان می‌کنم در صورتی که شرایط فضای ایجاد شود، سینماها مجدّد مورد استقبال قرار گیرند و البته طبیعی نیست شورای صنفی نمایش و مجموعه سازمان سینمایی هم باید برای آن اقدام فیلم‌های مناسبی ابداع و پخش کنند. در صورت بازگشایی مجدد سینما فیلم‌هایی که اثران می‌شوند، فیلم‌هایی باشند که نمایل مخاطب به مراجعه‌کننده به سینما رافراهم کنند. من فکر می‌کنم با مشقکی که پس از بازگشایی سینما همچنان می‌روفت باشد، مواجهه نمی‌شویم. چین هم برنامه‌ریزی درستی نداشت، یعنی یا دو فیلم پرفروش سینماها را

دانش اقباشاوی، فیلمساز آبادانی متولد ۱۳۵۸ که سال‌ها سال سبغر از فیلم‌ها کوتاه، تجربه دستماری برای کارگردان‌ها صاحب‌نامی مثل محمدرضا درویش، ابراهیم حاتم‌کیا و رسول موعلی را در کارنامه داشت، حالا که حدود هشت سال است به جرگه فیلمسازان بلند پیوسته، همچنان خودش را عضو حامی جشن سینمایران کارگردان در خانه سینما می‌داند. این گروه مدیریت بحران کرونا بود که در هشتم اردیبهشت تعطیل شد، اما گروهی که پس از آن فعالیت خود را ادامه داد، سینماهای مستقل را به‌رغم اینکه خودش و خانه سینما مسئول وضع موجود و بالا رفتن آمار مبتلایان به کرونا بین اهالی سینما یک‌سوی و بیکاری و مشکلات معیشتی عوامل از سوی دیگر نمی‌داند، اما همچنان دفعه‌ها حمایت‌های ممکن از این افراد دارد و مسئولان ذی‌ربط انتقاداتی جدی می‌کند.

در این شرایط تا لحاظ مالی تکلیف اهالی سینما که به‌خاطر کرونا بیکار شده‌اند، چیست؟

چیزی که عیان است چه حاجت به بیان است؛ دولت یک بسته حمایتی برای کسب‌کارهای آسیب‌دیده در دوران کرونا در اسفند و فورین تصویب کرد که به‌عند صد میلیارد، اهالی سینما هم از این امر جدا نیستند. سینما هم یک نوع صنعت است.

یادیمیمه بیکاری پرداخت‌شود یا از طریق بسته‌های حمایتی موردحمایت قرار گیرند؟

در ستاد کرونا سینما این‌دهه داد. ما در واقع از آنستیم که پروژه‌ها را هم در کارنامه تیر توقف دادیم و معیشت عوامل روی بیمه بیکاری و حمایت‌های دولتی سوئچ‌شود ولیکن مجموعه دولت و بخش خصوصی این علاقه را نداشت.

علاقه داشتند تولید در سینما ادامه یابد؟

بله، علاقه نداشتند.فتر در خانه پیشبندند. حمایت‌های مالی از آنها نبود. در نتیجه همین سبب شد که این اتفاق رخ دهد و ما در تیرماه اوج کشت و کشتار کرونا را داشته باشیم. اما اگر بگیرد یک‌سوم فوٹی‌های ناشی از کرونا در تیرماه بود است. از ۱۲ هزار نفر، نقر هزار و ۴۰۰ و خرده‌ای برای تیرماه بود. اگر حساب ریاضیاتی کنیم بر پایه این می‌بینیم که فرقی‌نه‌ار باعث‌تکرده و کسب‌وکارها را رها کرده‌اند. ستاد ملی کرونا و فرماندهی کرونا در تهران بزرگ، آقای دکتر زالی، توصیه می‌کرد شغل‌هایی همانند سینما در ده ۲۷ فرار می‌گیرند و باید تعطیل باشند. این افراد همه ستاد کورهای تهران بزرگ و ستاد ملی کرونا در کناچه‌ای که از آن‌ها کرد، بیان می‌کند. دولت هم یک بسته حمایتی اصلی مصوب کرد که از کسب‌وکارهای آسیب‌دیده حمایت اقتصادی کرد. در بحث بیمه بیکاری مشکلات قانونی وجود داشت که سینما در سازمان تامین اجتماعی وزارت کار تعریف نشده بود و نداشت اما اکنون فرقی می‌آیند با کمک رئیس خانه سینما آقای شاهرودی یا همسنگی صنف ۱۸ خانه سینمای ایران و با همکاری وزیر محترم فرهنگ و ارشاد ایران چهار بسته معیشتی و حمایتی یک‌ماه‌گی در این مدت دریافت شد. این بسته‌ها تا ماجرا از نمی‌کند، ما معتقد هستیم دولت جمهوری اسلامی این طبق وعده و مصوبه خود پتور بوده به کسب‌وکارهای آسیب‌دیده ازجمله صنعت سینما، از سینما دار تا کارگر سر صحنه سبدمگنی که حدود یکی دو روز مابا معطل نگه دارد تا جلوی انتشار بیماری سرری را بگیرد.

در زمانی هستیم که طاعون و وبا آمده است. این حرف‌پنده‌است اما کاری از دست مثلث من بر نمی‌آید. ما تا حد امکان در سکوت به‌عنوان رئیس‌اجمن برنامه‌ریزان و دستیاران کارگردان، با کمک همکاران در هیات‌مدیره، با همیاری و تعاون سعی می‌کنیم به ۲۱۸ عضو رسیدیمگنی کنیم.

خانه سینما ۵ هزار عضو دارد.

بله، خانه سینما پنج هزار و ۵۰۰ عضو دارد.

این اعضا با برگزاری نشست‌ها

خبرگزاری‌های ترکیه‌ای و این‌را قبول ندارند. همین بهر حال و ۲۰۰۰ صنف به‌عنوان محترم‌انگاری کردند و جمع‌های تک‌حک خودمستار را وقتی کاری داشتند، به این نتیجه رسیدیم که در خرداد ۲۱۸ نفری را هم عضو انجمن ما هستند. بی‌شکمی کنیم.

شیده‌ایم که پروژه‌ها خوابیده است و به بهانه کرونا خوابانده‌اند ولی مسائل اقتصادی دارند یا یک‌سری

شنبه ۴ مرداد ۱۳۹۹ شماره ۳۰۴۲

ادامه از صفحه ۱۲

در گفت‌وگو با تعدادی از عوامل سینما مطرح شد

خطر در کمین جان و معاش عوامل سینما

هادی هاشمی، مجری گرمی:

راز سرخی صورت عوامل پشت‌صحنه

پروژه‌ها الان کار می‌کنند و فعال هستند. چندی ماهی پروژه‌ها خوابیده بودند ولی الان کار می‌کنند. اتفاق مهم‌تر این است که پروژه‌های سینمایی چندانی ندارند. در واقع کارها تبدیل به یک سال سر کار هستیم. درواقع به تعبیری شکل کارمندی پیدا می‌کند با این تفاوت که یک سال قرارداد بسته می‌شود و با پاساژ گاد سرویه گذارشان است. یکی دو سرمایه‌گذار می‌تواند رخ بدهد و اگر همه قیمت‌ها سیر صعودی داشته‌باشد تعبیری در قراردادها ایجاد نمی‌شود. من فکر می‌کنم دولت هیچ کاری نمی‌تواند انجام دهد چون خیلی مسائل دیگر از دستش در رفته است. سالیان سال است که سینماها رها شده است و تهیه‌کنندگان شخصی بودند که سینما را سرها نگه داشتند. آنها هم از مسیر خود تقریباً کاری نمی‌کنیم که شما در شغل خود باقی بمانید.

ایزراق نمک‌هایی همه هزینه‌های زندگی با بالا رفته و شرایط ویژه‌ای است، قراردادهای بچه‌های پشت‌صحنه را اگر خیلی لطف و همت کنند، روی بایه‌های قبل نگه داشته‌اند. دوستیانی که در پشت‌صحنه فعالیت می‌کنند چاره‌ای ندارند جز اینکه کار کنند چون شغل آنها همین است و مجبور هستند تن به آن دهند تا بیکار نمانند و سکونت خود را با سبلی سرخ نگه می‌دارند. در نتیجه من حال و احوالی که از دوستان می‌بینم، فکر می‌کنم ۹۰ درصد عوامل پشت‌صحنه از ناچاری تن به کار می‌دهند و چاره‌ای نیست. ظاهر قضیه این است که رضایت دارند و دختر کارگردان سینمای ایران حاکم صابری‌نژاد داشته‌باشم. غیر از این مسئولیت بزرگ‌تر از این مسئولان و رسته است که امکانات و توانایی و تحلیل دارند که می‌توانند ایران را با چنین مقایسه کنند. یک ایالت یوهان چین ۷۰ میلیون جمعیت دارد. وقتی درباره چنین صحبت می‌کنیم درباره کدام ایالت چین است؟ درباره ۲۰۴ هزار نفره منطقه چین هم صحبت می‌کنیم؟

سعید خانی، تهیه‌کننده سینما:

از سلب‌ریتی‌ها توقع حمایت از آسیب‌پذیران سینما نیست

ما در سال حدود ۱۲۰ فیلم تولید می‌کنیم که نهایتاً امکان اثران ۸۰ مورد آن را داریم. در نتیجه دیوژی امکان اثران ما پر است و اگر مدتی میزان تولید پایین بیاید و به حداقل برسد، به‌لحاظ تأمین نیاز مخاطب مشکل چندانی نخواهیم داشت و نیان‌کریم که الان شرایط جنگی است و جنگ بیولوژیک شده و نمی‌دانیم چه کسی به ما حمله کرده. اصلا طبیعت حمله کرده، جنگ است و حمله طبیعی شده و بهتر است در سنگرهای ما بمانیم. مجدداً شما را همین‌را گرمسیر نامی از کرونا در تیرماه ارجاع می‌دهد که یک‌سوم این ۶ ماه است. از وقتی عادی‌سازی شد، یک‌سوم در این یک ماه بود. این معیارهای احتمالی است که رضایت دارند از جنگ با هزینه‌های کم می‌شود. این کارگردانان و سران‌های هنر سال شپید شدند. تقسیم کنید و متوجه می‌شوید در این جنگ کرونا، مردم بیشتر گم می‌شوند. ما سازمانی هستیم که مسئولیت ساده‌ی کمی‌داشتیم. مسئولیت این وضع فعلی را ما نمی‌پذیریم.

ادامه از صفحه ۱۳

سپهیل برخورداری، دستیار کارگردان:

پس این پروانه‌ساخت‌ها را برای‌ک‌ه می‌دهند؟

واقعیت این است که وضعیت سینما

خوب‌نست، خودتان شاهدید و در جزایان قرار دارید. الان کار تولید می‌شود، مثلا در حوزه سرپال‌های خانگی دوستان کار می‌کنند. یک‌سری پروژه‌های خاص سینمایی در پیش‌تولید کار می‌کنند، ولی اکثر پروژه‌هایی که از جنس سینمای بدنه بودند، توقف کردند.

بخشی از این توقف به‌دلیل کروناست و

بخش اصلی مسائل اقتصادی است، یعنی بخش اعظم توقف‌ها مربوط به مسائل مالی و اقتصادی است. بعد می‌توانم پروژه‌ای به‌خاطر بحث کرونا الان تعطیل شده باشد. شاید پیش‌تولید را اندک‌اندک جلو می‌برند، ولی بیشتر پروژه‌ها را می‌گویند به‌علت کرونا خوابیده است. درحالی‌که درگیر سرمایه‌های مالی و اقتصادی هستند.

سرمایه‌گذاران بخش خصوصی جرات نمی‌کنند وروند می‌کنند. دوستانی که کار می‌کنند اصلا برای آنها اهمیت ندارد با رانت کار کنند. بحث مالی بالا و پایین‌شود در پروژه‌های توافقی نمی‌افتد. یک‌سری ارگان‌ها و رانت‌های قدرتمند پشت آنها هستند و کار می‌کنند. این رانت در سرپال‌های خانگی خیلی بیشتر است. برخی شواق می‌کنند که کار خوابیده است، ولی ما می‌دانیم در سرت‌کوت خیری کار را دنبال می‌کنند که به آنها گیر ندهند. این پول از کجا آمده است، چرا به‌هر کسی می‌گویم می‌گوید ۶ ماه است سرکار نمی‌روم؟

مدتی بحث پولشویی باب شد و مثل موجی درصدا اخیر بود، مخصوصا در سرپال‌های شبکه‌نمایش خانگی این چنین بود. یک‌سری آقازاده‌های سینما وارد بورس تولید شدند. پدیده آقازادگی را تنها در حوزه اقتصادی نداریم، آقازاده‌هایی داریم که مثلا سه‌ماه یک‌بار فیلم می‌سازند. فیلم‌ها هم شکست می‌خورند، اما معلوم نیست چطور می‌شود که همچنان پشت‌نسر هم تولید می‌کنند و تمام عوامل را نگاه می‌کنند خواهرزاده، برادرزاده و سایر اقوام‌شان هستند.

بچه‌هایی که عضو صنف و تحصیل‌کرده این کار هستند و تجربه این کار را دارند، در چنین شرایطی کنار می‌روند و کلا جمع، خانواده‌گمی می‌شود. هیچ آدم‌سالمی هیچ سرمایه‌گذار مستقلی برای کسی که فیلم او بارها در گیشه شکست خورده، هزینه نمی‌کند. مطمئناً شخص باید رانت و انگیزه پولشویی داشته باشد، چون بحث بازگشت سرمایه مطرح نیست. پولی است که باید هزینه تمام شود. و رفع مالیات و چیزهای دیگر…

بیشتر مسائل را در این امر می‌بینم. آخرین خبر این بود که درصد پروانه‌ساخت‌ها از دوره قبل کرونا بیشتر شده است. ارائه افشاهای سه، چهار پروانه‌ساخت می‌دهد. سازمان سینمایی از این تعجب کرده است که در این وضعیت، چقدر کار تولید جلو می‌رود. چطور کار تولید می‌کنند؟ نتیجه‌تر طرح‌های مختلف نیست و اینها بهانه است. آن را وسط گذاشتند تا پشت آن پنهان شوند و در سکوت خیزی پولشویی و بهره‌مندی از رانت‌هایی که دارند، انجام دهند. آدم‌هایی را می‌شناسم که چندسال است می‌خواهند فیلم اول خود را تولید کنند. فلان‌ها هم قه‌ص خوب است، اما رانت ندارند. از آن طرف آدم‌هایی را می‌شناسیم که مبتذل‌سال هستند و دو‌ماه یک‌بار فیلم تولید می‌کنند و با پول آن فیلم دیگری تولید می‌کنند، حتی پول تولید را هم در نمی‌آورند. سرپال‌های خانگی ما هم جالب است، کارگردان‌هایی که از ۱۵۰۰ تا ۲۰۰۰ میلیارد کار تولید شعف و مبتذل‌رانده شدند، الان چطور در شبکه خانگی با ۱۰۰۰ میلیارد کار تولید می‌کنند؟ این عجیب است. هر آدم هوشمندی در این سیستم و مملکت زندگی کند، می‌فهمد همه رانت و پولشویی است، شخص است.

اینها همه چیز است. اگر کار تولید می‌شود، چه در حوزه خانگی و چه در حوزه سینما، باید طاعتی یاد بگیرد. بدنه اصلی صنف بیکارند، چون از صنف به‌کارگیری نمی‌کنند.

اینها همه چیز کنار می‌رود. سینما تنها این قشر نیستند و بسیاری از حوزه‌های سینما آسیب‌دید هستند. گفت می‌شوند که خودروهایی گران قیمت دارند. این را در نظر داشته باشیم. دوستانی را می‌بینیم. شما شگ‌نکید مردم به‌رغم تمام نگاه‌مشولان به آنها، خیلی خوش‌تر از این حرف‌ها هستند و کاملاً آگاه هستند و این‌طور نیست مردم خبر نداشته‌باشند.

مردم خیلی بهتر از این هستند. سینمایی‌ها سینما را می‌بینند و می‌شناسند. هرکدام در قلمباز و دوست و آشنایان از نزدیک شاهد زندگی آنها هستند و تفاوت‌ها سینماگران این است که خیلی از آنها صورت خود را با سبلی سرخ نگه می‌دارند.

بیماری هست. تنها راه ممکن این است که دولت بیمه بیکاری بدهد. اگر قرار است بودجه‌ای به خانه سینما پرداخت شود تا بتوانان تک‌هزینه‌تر از اختیار اهالی سینما را بگیرد، این مبلغ تعالی به اقتضای تعلق بگیرد که از لحاظ مالی آسیب‌پذیر هستند. الان خانه سینما پنج هزار عضو دارد که شاید دو سه هزار نفرشان معیشت مالی و با توجه به شرایط کرونا نیازمند کمک هستند تا بتوانیم این

دوره را بگذرانیم و تا سر این ویروس خاص شویم. باید در این زمینه کارهای غربی صورت بگیرد. سلب‌ریتی‌ها کمک می‌کنند. سینمای ایران است که خودش از دریافت این کمک‌ها بی‌بهره‌است. اینها را هزینه‌های چشم‌پوشی می‌گویند. این دستیار در هر شاخه‌ای، پولی که می‌گیرد کافی نیست. بیشترین کار را می‌کنند و آخرین نفر از صحنه می‌روند و کمترین پول را دریافت می‌کنند.

میشم محمدی، مدیر روابط عمومی فیلم‌های سینمایی:

آقایان مدیر، ژست عدالت‌خواهی نگیرید

همچنان کرونا می‌تازد و حال و روز سینما و اهالی آن خوب نیست. مکان‌ها هم به گوش می‌رسد که معیشت بسیاری در خطر است و تعطیلی سینما عده زیادی را خانه‌نشین و ازتراق خود و خانواده آنها را مختل کرده است. درست است، صنوف بسیاری در این ایام به دست‌نما افتاده‌اند و شرایط با اقتصادی بازیگرانی اقبال گوناگونی مایه سنگین آفکنده است، اما سینما روی دیگری هم دارد. قصد دارم اشاره‌ای بکنم به دورانی که بساط کرونا نبود و سینما روال طبیعی خود را طی می‌کرد. در آن دوران هم وضع معیشتی بسیاری از عوامل سینمایی اعجاز دستیاران، مجریان و حتی برخی مدیران پشت‌صحنه سینما تعریف آنچنانی نداشت و نسبت دستمزد بازیگر فیلم‌های برخی نویسندگان و فیلمبرداران را نمی‌توانستیم فرمول عملی اسفناک بدهیم. به یاد دارم

هیچ صنف و دسته و گروه و ستاره و مدیری یک‌بار به‌یاد این قشر پشت‌صحنه سینما افتاده باشند، از حقوق واقعی آنها سخن به‌میان آورده و دفاع کرده باشند، مگر اینکه حفظ گاه‌های برای حفظ ظاهر و جلب‌توجه‌های پرترنی‌یادی از زحمت آنها می‌گردد. اما این کلیت نمی‌کند. در شرایط بد اقتصادی ایران، سران‌های گذشته و از دربار، دستیاران کارگردان و صحنه و لباس و گریم و تدارکات و… همیشه هرچه جفا‌کار، غارتگر، رزق‌خوارند و زحمات‌شان زیر سایه ستاره‌پوری در سینما کم شده است.

منظور از این طرح موضوع اشاره به وضعیت اسفناک بود که سال‌هاست وجود دارد و حال‌حاله کم که با شیوع کرونا به اوج رسیده، فقط دستمایری شده برای عوامل قدرتمند در نظام تولید که خودی نشان بدهند و ابراز کنند که در تعطیلی سینما معیشت بسیاری را به خطر انداخته است! بحث اینجا نیست که این معیشت متزلزل و آب‌پزگانه‌ی که این ده‌های متم